

РЕШЕНИЕ

№ 6627

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в
открито заседание на 10.10.2012 г. в следния състав:**

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **4363** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от Р. Ц. Д. и Д. А. Д. срещу заповед № ЗД-РД 01-0010/21.02.2012 г. на директора на дирекция за социално подпомагане М., с която е наредено на главен експерт в РДСП – М. да извърши вписване на детето Я. Д. Д., ЕГН [ЕГН] в регистъра на деца за пълно осиновяване поради настъпили условия по чл. 84, ал. 2 от Семейния кодекс.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – директорът на дирекция за социално подпомагане М. изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и при спазване на административнопроизводствените правила за издаването му.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № ЗД-29/13.12.2010 г. директорът на дирекция Социално подпомагане М. е наредил спешно настаняването на детето Я. Р. Ц. в дом за медико-социални грижи за деца в [населено място]. В обстоятелствената част на заповедта е посочено, че Я. е пето дете на майката, майката Р. Ц. не е в състояние да задоволява физиологичните

потребности на детето, включващи осигуряване на храна, отопление, консумативи и хигиена в жилището, като с поведението си и оставянето на детето без надзор майката поставя детето си в риск. Настаняването е извършено до произнасянето на съда с решение по чл. 28 от Закона за закрила на детето. С решение от 10.03.2011 г., постановено по гр.д. № 41 по описа за 2011 г. Районният съд в [населено място] е настанил детето Я. Р. Ц. в дом за медико-социални грижи в [населено място] за срок от 6 месеца, считано от настаняването му по административен ред със заповед № ЗД-29/13.12.2010 г. на директора на дирекция Социално подпомагане М. или до промяна на обстоятелствата, дали основание за настаняването. Решението не е било обжалвано и видно от отбелязването в него е влязло в сила на 23.03.2011 г. На 14.12.2011 г. е бил изготвен социален доклад от отдел «Закрила на детето» в [населено място], в който е изразено становището, че родителите нямат възможност да полагат постоянно грижи за детето и в интерес на същото е то да бъде отглеждано в дом за медико-социални грижи в [населено място]. На 01.02.2012 г. е бил изготвен социален доклад относно предприемане на мярка за закрила настаняване в специализирана институция на детето Я. Д. Д. (междувременно е бил представено удостоверение за сключен граждански брак на родителите на детето Р. Ц. и Д. А. Д.), в който е препоръчано настаняването на детето отново в дом за медико-социални грижи, за да бъде гарантирано неговото физическо, психическо и социално здраве. Със заповед № ЗД-РД 07/20 от 07.02.2012 г. детето Я. Д. Д. е настанено отново в дом за медико социални грижи за деца – [населено място] до произнасяне на съда с решение по чл. 28 от Закона за закрила на детето. С решение от 12.03.2012 г., постановено по гр.д. № 49 по описа за 2012 г. Районният съд в [населено място] е настанил детето в дом за медико-социални грижи [населено място] за срок – до промяна на обстоятелствата, свързани с интереса на детето.

От събраните по делото доказателства се установява също така, че на 10.06.2011 г. както майката, така и бащата на детето са уведомени за реда за вписване на детето в регионалните регистри на деца за пълно осиновяване, включително и по отношение на хипотезата на чл. 84, ал. 2 от Семейния кодекс – за възможността за вписване в регистрите за пълно осиновяване, когато детето е настанено в специализирана институция по административен ред съгласно Закона за закрила на детето и родителят без основателна причина не е поискал прекратяване на настаняването или промяна на мярката за закрила. На следващия ден, а именно още на 11.06.2011 г. майката на детето е подала молба до директора на дирекция «Социално подпомагане», [населено място] да бъде прекратено настаняването за отглеждане на детето Я. Д. Д. в дом за медико-социални грижи в [населено място], като е посочила, че има необходимите битови условия, а също така и финансови възможности за отглеждането на детето. Молба с подобно съдържание майката на детето е подала и на 07.03.2012 г., в която е посочила наличието на сключен граждански брак с бащата на детето и наличието на сключен трудов договор на същия. Със заповед № ЗД-РД 01-0010/21.02.2012 г. на директора на дирекция за Социално подпомагане М. е наредено на главен експерт в РДСП – М. да извърши вписване на детето Я. Д. Д., ЕГН [ЕГН] в регистъра на деца за пълно осиновяване поради настъпили условия по чл. 84, ал. 2 от Семейния кодекс. Заповедта е обжалвана по административен ред, като решаващият административен орган – изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане е оставил без уважение жалбата. В мотивите си решаващият административен орган е обосновал решението си предимно с невъзможността на родителите да полагат

необходимите грижи за детето. В мотивите си решаващият административен орган е потвърдил обстоятелството на подадената на 11.06.2011 г. молба за реинтеграция от майката на детето, но е приел същата за формална и неподкрепена с конкретни действия за подобряване на материално-битовите условия на семейството и не е взел предвид същата, определяйки я като такава не в интерес на детето.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Спорът между страните следва да се определи като такъв, свързан с обстоятелството дали са налице предпоставките за вписване на детето в регистрите за пълно осиновяване, а не дали е налице отпадане на обстоятелствата за настаняването на детето извън семейството, предмет на съдебен контрол за законосъобразност не е заповед за настаняване на детето в специализирана институция извън семейството му.

В процесния случай е било налице настаняване на детето извън семейството по съдебен ред, осъществило се по реда на чл. 28 от Закона за закрила на детето. От събраните по делото доказателства действително също така се установява, както и правилно е установил и решаващият административен орган, че не са налице обстоятелствата за прекратяване на настаняването на детето извън семейството, а именно не е налице обстоятелството по чл. 29, т. 9 от Закона за закрила на детето. Тези обстоятелства правилно се били съобразени и в решението на решаващия административен орган. При съобразяване, обаче на събраните по делото доказателства се установява, че не са налице условията по чл. 84, ал. 2 от Семейния кодекс за вписване на детето в регистъра на деца за пълно осиновяване.

От събраните по делото доказателства се установява, че за първи детето е било настанено извън семейството си в дом за медико-социални грижи в [населено място] със заповед № ЗД-29/13.12.2010 г. на директора на дирекция Социално подпомагане М.. Предвид това обстоятелство в процесния случай е неприложима разпоредбата на § 8, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби на Семейния кодекс (Обн., ДВ, [бр. 47](#) от 23.06.2009 г., в сила от 1.10.2009 г.), съгласно която родител, чието дете е настанено по съдебен ред в специализирана институция, без да е определен конкретен срок в съдебното решение, или чието дете пребивава в институцията повече от една година, е длъжен в срок до три месеца от влизането в сила на този кодекс да поиска прекратяване на настаняването или промяна на мярката за закрила с цел отглеждане на детето в семейна среда. Неприложимостта на текста се обуславя от обстоятелството, че детето е настанено в специализирана институция в края на 2010 г., а срокът, в който следва да се поиска прекратяване на настаняването е тримесечен и започва да тече от влизането на кодекса в сила, а именно от 1 октомври 2009 г., т.е. посоченият срок е бил изтекъл при първото настаняване на детето в специализирана институция. Предвид това обстоятелство законосъобразността на обжалваната заповед следва да се преценява с оглед наличието на предпоставките по чл. 84, ал. 2, вр. чл. 93, ал. 2 от Семейния кодекс. Съгласно чл. 84, ал. 2 от Семейния кодекс, когато детето е настанено в специализирана институция по административен ред съгласно [Закона за закрила на детето](#) и родителят без основателна причина не е поискал прекратяване на настаняването или промяна на мярката за закрила, дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето уведомява писмено в 7-дневен

срок от изтичане на срока по [чл. 93, ал. 2](#), изречение първо регионалната дирекция за социално подпомагане за вписването му в регистъра. Срокът, в който родителят е следвало да поиска прекратяване на настаняването или пък промяна на мярката за закрила, за да не се обоснове вписване в регистъра за пълно осиновяване е посочен в чл. 93, ал. 2 от Семейния кодекс. Съгласно чл. 93, ал. 2 от Семейния кодекс осиновяване без съгласие на родителя се допуска и когато детето е настанено в специализирана институция и родителят в срок до 6 месеца от датата на настаняването по административен ред съгласно [Закона за закрила на детето](#) без основателна причина не е поискал прекратяване на настаняването или промяна на мярката и връщане на детето или настаняването му в семейство на роднини или близки по реда на Закона за закрила на детето. Следователно, основанийето за вписване на детето в регистъра на децата за пълно осиновяване е изтичането на 6-месечния срок, който започва да тече от датата на настаняването по административен ред съгласно [Закона за закрила на детето](#) при условие, че в продължителността на този срок без основателна причина родителят на детето не е поискал прекратяване на настаняването или промяна на мярката и връщане на детето или настаняването му в семейство на роднини или близки по реда на Закона за закрила на детето. В процесния случай детето е било настанено в дом за медико-социални грижи в [населено място] на 13.12.2010 г., като в 6-месечния срок по чл. 93, ал. 2 от Семейния кодекс, а именно на 11 юни 2011 г. майката на детето е поискала да бъде прекратено настаняването на детето за отглеждане в дома за медико-социални грижи в [населено място]. За втори път детето е било настанено в дом за медико-социални грижи в [населено място] на 07.02.2012 г., като отново в 6-месечния срок по чл. 93, ал. 2 от Семейния кодекс майката на детето е поискала прекратяването на настаняването му в дома за медико-социални грижи в [населено място].

Действително, вероятно правилно административните органи са определили подадените молба от майката като формални и в резултат на това са изготвени и съответните социални доклади, в които обосновано е прието, че родителите на детето не са в състояние да осигурят условия за неговото отглеждане. Едновременно с това, следва да се съобрази и обстоятелството, че вписването в регистъра на деца за пълно осиновяване се осъществява само при наличието на условията по чл. 84, ал. 2, вр. чл. 93, ал. 2 от Семейния кодекс, като сред тези условия не е предвидено това, че родителите не могат да осигурят необходимите условия и да се грижат а детето. Предпоставката за приложимост на текста на чл. 84, ал. 2 от Семейния кодекс е само една – детето да е настанено в специализирана институция по административен ред съгласно [Закона за закрила на детето](#) и родителят без основателна причина да не е поискал прекратяване на настаняването или промяна на мярката за закрила в срока по чл. 93, ал. 2 от Семейния кодекс. Член 83, ал. 2 от Семейния кодекс не изисква за приложимостта си да е било установено, че родителите не полагат грижи за детето и не могат да осигурят необходимите условия за отглеждането му. Това е предпоставка за настаняване на детето за отглеждане извън семейството му, но не е и предпоставка за вписването му в регистъра на децата за пълно осиновяване. Действително, съгласно чл. 93, ал. 1 от Семейния кодекс осиновяване без съгласие на родителя се допуска, когато той трайно не полага грижи за детето и не дава издръжка или го отглежда и възпитава по вреден за развитието му начин, но в процесния случай спорът между страните е относно наличието на предпоставките за приложимостта на чл. 84, ал. 2 от Семейния кодекс, вр. чл. 93, ал. 2 от Семейния кодекс, които предпоставки, видно от

събраните по делото доказателства не са налице.

При така осъществилите се факти съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма, но в противоречие с материалноправните норми.

По изложените съображения оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което жалбата е основателна.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ

ОТМЕНЯ Заповед № ЗД-РД 01-0010/21.02.2012 г. на директора на дирекция за Социално подпомагане М., с която е наредено на главен експерт в РДСП – М. да извърши вписване на детето Я. Д. Д., ЕГН [ЕГН] в регистъра на деца за пълно осиновяване поради настъпили условия по чл. 84, ал. 2 от Семейния кодекс, потвърдена с решение № РД 04-26/03.04.2012 г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ